

Lesson Seven-The הודו And תפלה Before תפלה

יְיָ מֶלֶךְ יִסְלַךְ לְעוֹלָם וָעֶד: יְהִי כְבוֹד יִלְעוֹלָם יִסְכַּח יִבְרַע יִשְׁכַּח
יִשְׂרָאֵל בְּעוֹשֵׁי בְנֵי צִיּוֹן גִּילוּ בְּכַלְכֶּם יִסְלַךְ יִלְעוֹלָם אֱלֹהֵיךָ צִיּוֹן לְדוֹר וָדוֹר
הַלְלוּהָ: בְּרוּךְ יִי אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל עוֹשֶׂה נִפְלְאוֹת לְבָדוֹ וּבְרוּךְ שֵׁם כְּבוֹדוֹ לְעוֹלָם וָכָל
כְּבוֹדוֹ אֶת כָּל הָאָרֶץ אֲמֵן וְאֵמֵן:

דו מֶלֶךְ גָּאוֹת לִבְשׁ לִבְשׁ יִי עוֹז הַתְּאוֹר אֶף תִּכּוֹן תִּכְל בְּלִתְמוֹט:
גָּבוֹן בְּסֶאֶד מְאוֹמְעוֹלָם אֶתָּה: נִשְׂאוּ נְהָרוֹת יִי נִשְׂאוּ נְהָרוֹת
קוֹלָם יִשְׂאוּ נְהָרוֹת דְּבָרִים: מְקוֹלוֹת מִיִּסְרָכִים אֲדִירִים מְשַׁכְרֵי יָם אֲדִיר
בְּמִרוֹם יִי עֲרִיתִיךָ נֶאֱמָנוּ מֵאֵד לְבֵיתִיךָ גָּאוֹה קָדֵשׁ יִי לְאֶרֶץ יִמִּים:

Source 1

תלמוד בבלי מסכת ראש השנה דף לא' עמ' א' – בששי היו אומרים ה' מלך גאות לבש – על
שם שגמר מלאכתו, ומלך עליהן.

*Translation: Chapter 93 of Tehillim was recited in the Beis Hamikdash every Friday because G-d
finished creating the world on the first Friday after which He took His place as King of the world.*

Source 2

סידור רבינו שלמה ברבי נתן

לְעוֹלָם יִהְיֶה אָדָם יֵרָא שָׁמַיִם בְּסֶתֶר וּמוֹדָה עַל הָאֱמֶת וְדוֹכָר אֱמֶת
בְּלִבָּבוֹ וַיִּשְׁכַּח [וַיַּעֲרִיב] וַיֹּאמֶר יִי רִיבּוֹן כָּל עוֹלָמִים [צָדִיק בְּכָל הַדּוֹרוֹת
רַחֲמָן מִלֹּא רַחֲמִים] לֹא עַל צְדָקוֹתֵינוּ אֲנַחְנוּ מַפִּילִים תַּחֲנוּנֵינוּ לִפְנֵיךָ
כִּי עַל רַחֲמֶיךָ הַרְבִּים. מָה אֲנִי מָה חַיִּינוּ מָה צְדָקוֹתֵינוּ מָה נִבְּרַתֵּינוּ
[כְּבִי"ד: מָה כּוֹחֵינוּ] לִפְנֵיךָ ה' אֱלֹהֵינוּ [וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ] הֲלֹא כָל
הַגְּבוּרִים כֹּאִין לִפְנֵיךָ וְאֲנִשֵּׁי הַשֵּׁם כֹּלָא הֵיוּ וְחַכְמִים כְּבִלִי מַדַּע וְנִבְּוִנִים
כְּבִלִי הַשֶּׁבֶל וַיְדוּעִים כְּבִלִי בִּינָה וְכָל מַעֲשֵׂינוּ תוֹחוּ וַיְמִי חַיִּינוּ הַבֵּל

לפניך [שכן כתוב בדברי קדשך] ומותר האדם מן הבהמה אין כי הכל הכל. אבל אנחנו עמך וצאן מרעיתך בני אברהם אברהם שנשבעת לו בהר המוריה זרע יצחק יחידך שנעקד על גבי מזבחך עדת יעקב בנך בכורך שמאחבתך שאהבת אותו ומשמחתך ששמחת בו קראת אותו ישראל וישורון. לפיכך אנו חייבין להודות לך ולשבחך ולפארך ולרוממך ולקדש את שם קדשך [נו"א שמך] בעולם וליתן הודאה ושבח לשמך ולומר לפניך בכל יום אשרינו מה טוב חלקנו מה נעים גורלינו ומה יפה ירושתינו אשרינו שאנו משכימים ומעריבים ערב ובקר ואומרים בכל יום [פעם] יים שמע ישראל ה' אלהינו ה' אחד. אתה הוא עד שלא נברא העולם [נו"א קודם שנברא] ואתה הוא משנברא העולם. אתה הוא בעולם הזה ואתה הוא לעולם הבא. קדש את שמך הגדול והקדוש בעולם וישועתך תרום ותגבה קרננו. בא"י מקדש את שמו ברבים. אתה הוא האלהים בשמים ממעל ועל הארץ מתחת אתה הוא ראשון ואתה הוא אחרון ומבלעדיך אין אלהים קבץ קיוד מארבע כנפות הארץ יכירו וידעו כל באי העולם כי אתה הוא ה' האלהים לבדך לכל ממלכות הארץ. אתה עשית את השמים ואת הארץ ומי בכל מעשה ידיך בעליונים או בתחתונים שיאמר לך מה תעשה. אבינו שבשמים עשה עמנו בעבור שמך הגדול והקדוש וקיים לנו מהרה את הדבר שהבטחתנו על יד נביאך בעת ההיא אביא אתכם ובעת קבצי אתכם כי אתן אתכם לשם ולתהלה בכל עמי הארץ בשובי את שבותיכם לעיניכם אמר ה'.

בא"י [אמ"ה] האל המהולל בפי עמו¹² משוכח ומפואר תמיד בלשון כל חסידיו ועבדיו בשירי דוד עבדיך נתללך ה' אל' ובשבחו ובזמרו נודך נשבחך נפאריך גרוממך נערי' נמליכך נזכיר שמך מלכינו ואלהינו יחד בא"י מלך מהו[לל] בתושבחות.

הודו ליי קראו בשמו הודיעו בעמים עלילותיו שירו לו זכרו
 לו שיחו בכל נפלאותיו הלהללו בשם קרשוי שמה
 לב מבקשי יי דרשו ייעו בקשו פניו תמיד וכו' נפלאותיו אשר
 עשה מופתיו וספספיהו ורע ישראל עבדו בני יעקב בחיריו הוא
 יי אלהינו בכל הארץ משפטיו וכו' לעולם בריתו דבר ציה לאלף
 דור אשר ברת את אברהם ושבועתו לי שחק ייעמידה ליעקב לחק
 לישראל ברית עולם לאמר לב אתן ארץ פנעו חבל נחלתכם
 בהיותכם מתי ספר כקעט וגרים בה ויתהלכו כגוי אל גוי
 וממלכה אל עם אחר לא הניח לאיש לעשקם ויזכח עליהם מלכים
 אל תגעו במשיחי ובגביאי אל תרעו שירו ליי כל הארץ בשרו סיוס
 אל יום ישועתו ספרו בגוים את כבודו בכל העמים נפלאותיו כי גדול
 יי וההלל סאד ונורא הוא על כל אלהים כי כל אלהי העמים אלילים
 ויי שמים עשה הוד והדר לפניו עונו וחו הבסקומו הבו ליי משפחות
 עמים הבו ליי כבוד ועונו הבו ליי כבוד שמו שאו מנחה ובאו לפניו
 השתחוו ליי בהדרת קדש חילו סלפניו כל הארץ אף תכון תכל כל
 תמוט יטמחו השמים ותגל הארץ ויאמרו בגוים יי סלד ירעם הים
 ומלואו יעלוץ השדה וכל אשר בו או ירגנו עצי היער סלפניו כי בא
 לשפוט את הארץ הודו ליי כי טוב כי לעולם חסדו ואמרו הושיענו
 אלהי ישענו וקבצנו והצילנו מן הגוים להודות לשם קדשך להשתבח
 בתהלתך ברוד יי אלהי ישראל מן העולם ועד העולם ויאמרו כל
 העם אמו והלל ליי

Source 3

סדר עולם רבה (ליינר) פרק יד' – ביום ההוא אז נתן דויד בראש וגו' (שם /דברי הימים א' /טז), בשחר היו אומרים הודו לה' קראו בשמו וגו' (שם /דברי הימים א' /טז ח), עד אל תגעו במשיחי וגו' (שם /דברי הימים א' /טז כב), ובין הערבים היו אומרים שירו לה' כל הארץ וגו' (שם /דברי הימים א' /טז כג), עד ויאמרו כל העם אמן והלל לה' (שם /דברי הימים א' /טז לו), וכך היו אומרים כל ארבעים ושלוש שנה לפני הארון, עד שהביאו שלמה לבית העולמים.

Translation: Concerning the verse and He appointed the Leviim to serve before the ark, we learned: in the morning the Leviim would begin with the verse: Hodu Lashem Kiroo Bi'Shmo (Divrei Hayamim 1, 16, 8) and continue until verse 22: Al Tig'Oo Bi'Mishichai, etc. In the afternoon, the Leviim would recite the verse (ibid., 23) Shiru Lashem Kol Ha'Aretz etc. until verse 36: Va'Yomru Chol Ha'Am Amen V'Hallel Lashem. That is the practice the Leviim followed every day for 43 years until King Solomon brought the ark into the Beis Hamikdash.

What We Can Learn About Tefila From The Machzor Roma

Source 4

ספר האשכול¹ (אלבק) הלכות פסוקי דזמרה דף ה' עמ' ב'—ונהגו לפתוח אחר מדרש רבי ישמעאל בהודו לה' קראו בשמו. ולי הכותב נראה דמפני זה הטעם פותחין בהודו לפי שכל אותן שנים שהיה הארון ביריעה תקן דוד שיהיו אומרים לפניו זה המזמור כמו שנכתב בספר יוחסין, ומפורש בסדר עולם כי בתמיד של שחר היו אומרים מהודו עד ובנביאי אל תרעו, ובתמיד של בין הערבים היו אומרים משירו לה' כל הארץ עד והלל לה'. ומפני שהזכרנו סדר הקרבנות אנו אומרים זה המזמור. ואנו מוסיפין אחר והלל לה' רוממו ה' א—להינו ושאר פסוקי דרחמי כמו ה' צב—אות עמנו משגב לנו וה' צב—אות אשרי, כדאמור בירושלמי לעולם אל יהי פסוק זה זו מפיד, ה' צב—אות עמנו וחברו ה' צב—אות אשרי.

Translation: It is customary to open with Hodu after reciting the Midrash of Rabbi Yishmael said. To me, the author, it appears that we open with Hodu because during those years in which the Ark was kept under a curtain, King David ordered that these verses be said, as it is written in the Sefer Ha'Yuchsin and explained in Seder Olam that while the Tamid offering of the morning was being completed, the Leviim would accompany it with the recital of the verse that begin with the word Hodu until Oo'Vinviyei Al Tarei'Oo and while the Tamid offering of the afternoon was being completed, the Leviim would accompany it with the recital of the verse that begins with the words Shiru Lashem until V'Hallel Lashem. Since we recite the order of the sacrificial offerings as part of the morning prayer, we follow it with the saying of these verses. After the verse of V'Hallel Lashem we add the verses that begin with the word Romimu and additional verses of supplication such as Hashem Zivakos, as we learn in the Talmud Yerushalmi: do not allow these verses to be forgotten by your lips; i.e. the verses that begin with the words: Hashem Zvakos.

Source 5-Siddur Tzlosa D'Avrohom²

בזמנא בשם פסוקי דרחמי. וכעין סגולה
לאומרים, שתהא תפלתם נשמעת. ודבר זה
למדתי מדברי הקדמון ר' פריפוט דוראן ז"ל,
בהקדמה לספרו מעשה אפוד. שכתב בזה הלשון:
והוא הענין המפורסם באימה, מקצת כתובים
יקראו אותם פסוקי דרחמי כו' היא הסגולה
הדבקה בהם, עכ"ל. ולרוב חשיבותם השליבו
אותם לתוך המזמורים שקודם התפלה. ולאומרים
בקביעות בכל יום.

והוא רחום: (תהלים ע"ח ל"ח). מכאן
עד, ופדנו למען חסדך הם פסוקי בקשה על
רחמים, ישועה, עזרה וחסד. וכתב הכלכו —
ומוסיפין אחר והלל לה' רוממו ה' אלקינו,
ושאר פסוקי דרחמי, כגון ה' צבאות עמנו.
כדאמרינן (בירושלמי ברכות) לעולם אל יהי
הפסוק הזה זו מפיד ה' צבאות עמנו. וחברו
— ה' צבאות אשרי אדם בוטח בך, עכ"ל.
וכנראה, שהפסוקים המלוקטים האלה היו ידועים

Translation: V'Hu Rachum (Tehillim 78, 38): From this verse until the end of the verses that begin: Oo'Phidainu L'Ma'An Chasdecha are verses in which we seek G-d's compassion, that G-d should rescue us, for G-d's help and kindness. The Kolbo wrote we add after the verse of V'Hallel La'Shem, the verse of Romimu Hashem Elokeinu and other verses in which we seek G-d's compassion such as the verse of Hashem Tzvakos Imanu as we learn in the Talmud Yerushlami Maseches Brachos: do not allow this verse

1. R. Abraham ben Isaac of Narbonne (southern France) was born in Narbonne ca. 1085, where he died in the beginning of 1158. In his youth he studied for many years in Barcelona, Spain, with R. Judah ben Barzillai, the author of Sefer Ha-Ittim. He later returned to Narbonne, where he was appointed rabbi and where he established an important yeshiva. His most renowned pupil was R. Abraham ben David of Posquieres (author of hassagot on Rambam), who later became his son-in-law.

2. The following sources were brought to my attention by my Tefila study partner, Rabbi Jack Kaufman.

What We Can Learn About Tefila From The Machzor Roma

to depart from your mouths- Hashem Tzvakos and the companion verse of Hashem Tzvakos Ashrei, etc. (end of quote from Kolbo). It appears that this collection of verses was well known in their time as verses that appeal to G-d's trait of compassion and that to say them brings good fortune and is a means by which their prayers would be answered. I learned that concept from one of my Rabbinic predecessors, Rabbi Profiat Duran, ז"ל, based on what he wrote in his introduction to his book: Maaseh Eifod. He wrote as follows: it is a well known fact among our people that certain verses are known as verses that appeal to G-d's trait of compassion and that good fortune is embedded within them (end of quote from R' Duran). Because of their importance they were inserted to be said before the chapters of Tehillim that constitute Psukei D'Zimra and to be recited regularly each day.

Source 6- מעשה אפוד

הסברא הזאת. והתפלה גם כן בנפש זכה ממה שיישיר בהשגת שתי אלה
ההצלחות לאדם ובייחוד כשתהיה בלשון התורה והכתובים שבאו בה מנקשת
הרחמים והתפלה מפני הסגולה הזאת. הדבקה בכתובי התורה וכמו שאמרו (י"ב)
(י"ז) שברית כרותה ל"ג מדות וכו' והוא הענין המפורסם באומה מקצת כתובים
וקראו אותם פסוקי דרחמי וענין הברית היא הסגולה הדבקה בהם.

Translation: Through prayer and the study of Torah a person's soul is enriched and particularly when the prayer consists of verses from the Torah and by which a person asks for compassion. That is so because of the merit that is embedded in the words of the Torah as we learned (Rosh Hashonah 17) a covenant was entered into concerning the Thirteen Attributes of G-d, etc. The unique benefits in reciting the Thirteen Attributes became the model for reciting "verses of compassion." The covenant that was embedded in these type of verses is that they bring a special benefit.

Source 7- "הכמת התורה" בתפיסתו של האפודי- Florence Touati-Wachstock

קיימת סגולה הדבוקה במאמרי התורה. סגולה זו מושכת את השפע האלוהי, ומאפשרת להשגחה האלוהית
לשכון בתוך האומה. הקריאה בתורה היא אמצעי להגנת היהודים.

האפודי מוכיח את טענתו בשתי דרכים: השימוש שהתפילה עושה כתנ"ך, וההיסטוריה של העם היהודי.
בשתי דרכים אלה אנו רואים שעיסוק בתורה הוא אכן פתרון למציאות הקשה שבה נמצאים היהודים בתקופה
זו.

התפילה משתמשת בלשון התורה על מנת לבקש רחמים. האפודי מזכיר את שלוש עשרה המידות, שלפי
התלמוד הבבלי: "ברית כרותה ל"ג מדות שאינן חוזרות ריקם". הברית, שמבטיחה שכר על הזכרת שלוש
עשרה מידות, היא כעצם סגולה שדבקה בפסוקים האלה, ולכן קוראים להם "פסוקי דרחמי". דוגמה זו

Translation: A special benefit is available by reciting verses of the Torah. The special benefit is that the words draw G-d's attention and enable G-d's involvement to reside within the Jewish community. In other words, reciting verses from the Torah is the means by which we can cause G-d to protect the Jewish People. Profiat validates his thesis by relying on two facts: that so much of Tefila consists of verses and that Judaism has survived so many tragedies. These two facts prove that the study of Torah is the solution to the difficult situation Jews found themselves in Profiat's era. Tefila incorporates words of the Torah as a means of seeking G-d's compassion. Profiat refers to the recital of the Thirteen Attributes of G-d as being done in order to invoke a covenant; i.e. that reciting those words as part of prayer guarantees that the prayer will not go unanswered. The covenant that guarantees reward for reciting the Thirteen Attributes is a special benefit that became embedded in its words. That is why they became known as "verses of compassion."

לְמַנְצָה מוֹמָד לְדוֹדֵי הַשָּׁמַיִם מְסַפְּרִים כְּבוֹד אֱלֹהֵינוּ
 יְדִי מְגִיד הַרְקִיעַ יוֹם לַיּוֹם יִבְעֵא אֱמִיר וְלֵילָה לַלַּיְלָה
 יַחֲוֶה דַּעַת אֵין אֱמִיר וְאֵין דְּבָרִים כְּלִי נִשְׁמַע קוֹלָם: כָּל הָאָרֶץ יֵצֵא
 בָּנָם וּבִקְצֵה תֵּבֵל כְּלִיהֶם לִשְׁמֵשׁ שָׁם אֶהְלֵכָה: וְהוּא כֹחֶתֶן יוֹצֵא
 מִחֶפְתּוֹ יִשְׁיט כְּגִבּוֹר לְרוּץ אֹרֶחַ: מְקַצֵּה הַשָּׁמַיִם מוֹצֵאוֹ וְתַקּוּפָתּוֹ
 עַל קְצוֹתָם וְאֵין גִּסְתָּר מִתְכַּתּוֹ: תּוֹרַת יִי תְּסִימָה מְשִׁיבַת נְפֶשׁ עֲרוֹת
 יִי גִאֲסָנָה מִחֲכִימַת פֶּתִי: פְּקוּדֵי יִי יִשְׁרִים מְשִׁמְחֵי לֵב סִצּוֹת יִי בְּרָה
 מְאִירַת עֵינַיִם: יִרְאֵת יִי טְהוֹרָה עוֹמֶדֶת לְעַד מְשִׁפְטֵי יִי: אִמַּת צִדְקוֹ
 יִחְדּוּ: הַנְּחָסִרִים טוֹהֵב וּסְפוֹ רַב וּסְתוּקִים מְדַבְּשׁ וְנִפְתַּח צוּפִים: גִּם
 עֲבָדֶךָ נִוְהַר בָּהֶם בְּשִׁטְרָם עֲקֵב רַב: שְׂגִיאוֹת מִי יִבִּין מִנִּסְתָּרוֹת נִכְנִי:
 גִּם סוֹרִים חֲשׂוֹךְ עֲבָדֶךָ אֵל יִסְּלוּ בִי אֲוֵי אֵיתָם וְנִקְתִּי סִפְשַׁע רַב: יְהִי
 לְרַצוֹן אֶפְרִי פִי וְהִגִּיוֹן לִבִּי לִפְנֶיךָ יִי צוּרִי וְגֹאֲלִי:

ספר תהילים Commentary On דעת מקרא-Source 8

הַמוֹמָד פּוֹתֵחַ בְּסִפּוֹר תְּהִלַּת ה' עַל הַנִּפְלְאוֹת הַנִּרְאוֹת לְמַסְתַּכֵּל בְּשָׁמַיִם, וְעוֹבֵר לְסַפֵּר בְּשִׁבְחֵי
 הַתּוֹרָה וּבְהַשְׁתַּדְּלוֹת הַמְּשׁוֹרֵר לְקִים אֶת מְשִׁפְטֵי הַתּוֹרָה. לֹא נִתְּפַרֵשׁ בְּגוֹף דְּבָרֵי הַמוֹמָד הַקָּשֶׁר
 שֶׁבֵּין סִפּוֹר נִפְלְאוֹת הַשָּׁמַיִם לְסִפּוֹר שִׁבְחֵי הַתּוֹרָה, אֲבָל רָמַז לְקִשּׁוֹר זֶה יֵשׁ לְמֵצֵא בְּסוּק ט: מִצּוֹת
 ה' בְּרָה מְאִירַת עֵינַיִם. 'בְּרָה' הוּא תֹאֵר לַחֲמָה (שֶׁה־ט ו'), וְדָאִי שֶׁהַחֲמָה הִיא מְאִירַת עֵינַיִם, נִמְצָא
 שֶׁכְּנֶגֶת הַמְּשׁוֹרֵר לֹמֵר, שֶׁהַתּוֹרָה מְשׁוּלָּה כְּחֲמָה, וְכִמְדָּה הִיא בְּרָה וּמְאִירַת עֵינַיִם (וְעִי' בִּיחּוּרֵי מֵאֵר
 שְׁנֵי סַעֲיֵף נו'). לְשִׁבְחוֹ שֶׁל ה' הוּא שֶׁבְּרָא שְׁנֵי מִינֵי מְאִירוֹת: הַשֶּׁמֶשׁ הַמְּאִירָה וְהַתּוֹרָה הַמְּאִירָה. וְיֵשׁ
 לְהוֹסִיף עוֹד שֶׁכְּנֶגֶת הַמְּשׁוֹרֵר לֹמֵר שֶׁהַחֲמָה שֶׁבָּה בְּרָא ה' אֶת הָעוֹלָם הִיא הַחֲמָה,
 שֶׁהִיא יִרְאֵת ה', שֶׁנִּתְּנָה לְבְנֵי אָדָם בַּתּוֹרָה (כְּמוֹ שֶׁמְבַרָּר זֶה בַּמִּשְׁלֵי ג יט-כ וְשֶׁם ח כב-לוֹ וְכִאֲרִיב פֶּרֶק כח),
 וְהַחֲמָה הַקּוֹבֵעֶת אֶת חֲקֵי מִהְלַךְ הַשֶּׁמֶשׁ בְּדֶרֶכָּה בְּשָׁמַיִם, הִיא הִיא אוֹתָהּ הַחֲמָה בְּעֲצָמָהּ
 הַקּוֹבֵעֶת אֶת חֲקֵי הַדֶּרֶךְ הַטּוֹבָה בְּאֶרֶץ. וְעוֹד: דְּבָרֵי הַמְּשׁוֹרֵר בְּשִׁבְחֵי הַנִּפְלְאוֹת הַנִּרְאוֹת בְּשָׁמַיִם
 מְכֻנָּיִם לְהַכְנִים בְּלֵב הַשּׁוֹמֵעַ יִרְאֵת הַרֻּמָּמוֹת בְּסִנֵּי הַבּוֹרָא וְרִגֵּשׁ הַכְּנָעָה וּנְכוֹנוֹת לְקַבֵּל עָלָיו
 וְלִשְׁמֹר תּוֹרָתוֹ. וְעוֹד יֵשׁ לֹמֵר, כִּי בְּסִפּוֹר הִיטִי הַנִּרְאָה בְּשָׁמַיִם, הַמְּסַפְּרִים כְּבוֹד אֱלֹהֵינוּ, כִּן
 הַמְּשׁוֹרֵר לְבַטֵּל דַּעַת שֶׁל עוֹבְדֵי אֱלִילִים, שֶׁעָשׂוּ אֶת הַשָּׁמַיִם וּצְבָאָם לְאֱלֹהוֹת. וְהַמְּשׁוֹרֵר
 מְלַמֵּדנוּ, שֶׁיִּסִּי הַשָּׁמַיִם מְעִיד עַל גְּדֻלַּת הָאֵל שֶׁבְּרָאָם, וְהָאֵל בּוֹרָא הַשָּׁמַיִם הוּא הוּא הָאֵל ה' נִתֵּן
 הַתּוֹרָה. וְחִלּוֹ נִקְטוּ אֶת שִׁטַּת הַמוֹמָד הַזֶּה וְנִתְּנָה בְּבִרְכּוֹת 'קִרְיַת שְׁמַע' בְּרִכָּה רִאשׁוֹנָה עַל
 שִׁבְחֵי יִצִּירַת הַמְּאִירוֹת וְסִדּוּרָם בְּרִקְיעַ, וּבְרִכָּה שְׁנִיָּה עַל שִׁבְחֵי הַתּוֹרָה וְהַמְּצוּת.

שִׁבְחֵי יִצִּירַת הַמְּאִירוֹת וְסִדּוּרָם בְּרִקְיעַ, וּבְרִכָּה שְׁנִיָּה עַל שִׁבְחֵי הַתּוֹרָה וְהַמְּצוּת. וְהוּא

Translation: This chapter of Tehillim opens by describing the greatness of G-d as revealed by gazing into the skies. The chapter later shifts to regaling the grandeur of the Torah and telling of the efforts the author has made to abide by the laws of the Torah. The text never reveals what links the two themes; the greatness of G-d that is revealed when gazing into the skies and the grandeur of the Torah. Perhaps a clue to that link is embedded in the 9th verse which reads as follows: the command of G-d is clear, enlightening the eyes. The word "Bara" is a synonym for the sun (Shir Ha'Shirim 6, 10). Certainly the sun provides light for our eyes. That the Torah provides light as well may be the message of the author. The author wants us to praise G-d for two creations, each of which provides light; the sun and the Torah. The author further

What We Can Learn About Tefila From The Machzor Roma

meant to convey that the wisdom by which G-d created the world is also the wisdom, fear of G-d, that G-d imparted to humanity through the words of the Torah. The wisdom that set in motion the path that the sun travels through the skies is also the wisdom that sets forth the path that humanity should follow on earth. Additionally in praising the wonders that are seen in the skies the author is imbedding in our hearts a fear of the greatness of G-d and reminding us to act humbly in accepting G-d's hegemony and the burden of fulfilling the Mitzvos. We can further say that by describing the beauty found in the skies that reelect G-d's honor, the author was trying to negate the views of those who worship the skies and the celestial bodies as deities. The author teaches us that the beauty found in the skies testifies to G-d's greatness as well as remind us that G-d who created the heavens is the same G-d who presented the Torah to the Jewish People. Our Sages borrowed the two themes of this chapter of Tehillim in composing the two opening Brachos of Kriyas Shema, the first Bracha whose theme is the creation of the celestial bodies and their place in the skies while the second Bracha heaps praise on being given the Torah and accepting the responsibility of fulfilling the Mitzvos.